

Nr 131.

Av herr **Olsson** i Golvvasta, *angående ny lag om hittegods m. m.*

Gällande ålderdomliga stadganden om hittegods i 16 § 2 momentet promulgationslagen till strafflagen ha sedan lång tid tillbaka upphört att tillämpas utan att ersättas med tidsenliga bestämmelser. Ock dock torde behovet av ändamålsenliga lagstadganden i ämnet i senare tider med dess oerhört ökade samfärdsel vara betydligt större än i forna tider. Den ringa omtanke, som från statsmakternas sida ägnats detta ämne, kan lätt hos allmänheten väcka den föreställningen, att saken ej är av någon vikt och att den som tappat något får anses vara en slarver, som ej förtjänar att förhjälpas till sin rätt vare sig av upphittare eller myndigheter.

En dylik uppfattning är ej ägnad att stärka den namnkunniga svenska ärligheten. Just i fråga om hittegods sättes ärligheten i vardagslag ofta på prov. Det torde ock vara en känd sak, att det tyvärr rätt sällan händer, att en borttappad och uppenbarligen av upphittare omhändertagen sak tillrättaskaffas. Orsaken härtill är nog att söka såväl i bristande ärlighet hos upphittaren som i bristen på lagstadganden, ägnade att sammanföra borttappare och upphittare. Det synes ej vara försvarligt att underlåta att avhjälpa den sistnämnda bristen, vilket torde låta sig göras utan nämnvärda svårigheter.

Det för närvarande till synes mest använda tillvägagångssättet härutinnan torde vara annonsering i en eller annan tidning, antingen av borttappare eller av upphittare eller av bådadera. Att denna metod är olämplig och föga ägnad att fylla sin uppgift, synes uppenbart. Enklast och mest effektivt torde vara att föreskriva skyldighet för upphittare, som ej känner borttappare eller ägare, att genast anmäla upphittandet till polismyndigheten i orten. Någon värdebegränsning torde här ej böra stadgas. En ringa sak kan hava stort värde för ägaren, t. ex. en nyckel, en svärersättlig obetydlig del av något med stort värde eller ett kärt minne. Lagstadgande om särskild hittelön torde också vara olämpligt. Hittelön bör helst vara en frivillig sak, som ej bör generellt föreskrivas. Förhoppningen om en frivillig, oftast rundlig, hittelön eller om att bli laglig ägare till det upphittade torde vara tillräcklig att sporra upphittaren att giva sig tillkänna. Däremot bör naturligtvis upphittaren äga rätt till ersättning för sina utgifter och sitt besvär med rätt att innehålla det upphittade tills han blivit därutinnan gottgjord.

Det upphittade bör, därest ej borttapparen eller ägaren inom ett år giver sig tillkänna eller eljest blir känd, helt tillfalla upphittaren. Något skäl att bibehålla stadgandet att kronan skall taga två tredjedelar synes ej föreligga. Stad-

garna om driftefä i 16 § 4 momentet promulgationslagen till strafflagen torde kunna ersättas av allmänna eller något avvikande bestämmelser om hittegods. Särskilda stadganden torde böra givas för »kvarglömda reseffekter» vid kommunikationsverken samt saker som kvarglömts i allmänna lokaler, i vilka fall man ej kan tala om egentligt hittegods.

På grund av det anförda får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta utarbета och för riksdagen framlägga förslag till ny lag om hittegods ävensom till andra därmed sammanhängande författningar.

Stockholm den 21 januari 1932.

C. G. Olsson
i Golvvasta.